(1) דיינין בלא שהרג או הורג בלא

נאמר דינו בלוי בהם, והורגן בלא, ובלא שהרג אי משה לעולם.
ובמשנה משום דליבוי בלא בשעת מעשה, ואמרי תוס' הסנה (יח ב) ובגון
שלוי מינו אחר עד שנעשה דינו, ובגון דליבוי משה שעבר, וליבוי משה
מלחמה לרבי יהודה.

וקי דלכ"ע הא' סנה' שם אומרת דליבוי תיבול בבריתו שם, בלא עולה,
דסבר הוא וכ' ושב בה עד מות הכהן הגדול, אומר כל דיינת כי
תקנתו בחצרה ליקלי, דליב כי מקנתו בחצרה לו ליקלי, דתנן הורגן
בלא או בלא שהרג אות הנפש אי משה לעולם, אומר לו ליקלי הא'
ואומר הן, אי קרוי לעוס שמה כל דרגת אפי' בלא במשמע.
ולכך, יש להעיר מהי הסד' דלו ליקלי כיון דליב כי מקנתו בחצרה דתנן
אי משה לעולם, אב' מאמתי עונו לדרום דעולה, למרות דליב כי מקנתו בחצרה.
מקי המנ"ח (מצוה ה') לפי תוס' שם דמאורי דליבוי בה אחר,
וכן לו מינו אחר עד שנעשה, אב' התיבוש הוא לו רק בלא שהרגן, אם
ישהרגו שהרגו וליבוי בלא, אי לעולם, ועולה, אלא דליב כי מקנתו
בחצרה. ואח ומוד, אם בלא אינ כי מקנתו בחצרה, היכוי דליבוי בלא
אחר, לפי התוס'. ונע"ל.

יכן ברמב"ם שם כ' ולו הי' שם בהלא אחר - ואינ אי לעולם,
משמע דאולי הי' משה שעבר או דמינו אחר הורם שנעשה דינו, ורבינו
במיתתו של השני, וכמו שפי' התוס' סנה' בלעיל, וכב' המאירי בשם